

Toate se sting

Mircea Florin Șandru

Toate se sting

Toate se sting, se macerează, amestecate iau forme noi,
Vântul cără nisip, îl așază peste orașe, croiește
Estuare și dune. Straturi moarte, straturi vii,
Femelele nasc pui, turme; masculii
Se însângerează unii pe alții. Din sămânța mirositoare
Se înalță vietăți, împânzesc câmpul,
Oceanul și cerul. Carne și pene, oase și ochi,
Care devorează lumina, care pipăie prada,
O lume organică plutind pe apă, lipindu-se de pământ,
Înfigându-și gheara în stâncă. Clipa arde,
Își lasă cenușa ei orbitoare, se primenește.
Din putreziciune crește lotusul uriaș, forța lui
Se simte o mie de leghe. Cu coapsele ei
Lupoaica întâmpină dimineța, lingând puiul,
Pământul scoate aburi, gâlgâie de ape freatice,
De rădăcini, de metale. Inima bate abia auzită,
Împinge sângele, ține moartea la depărtare,
Apoi se oprește; cade în gol, în abisul
Negru și rece.